

2023-2024-es tanév KÉT HÉT EGY NOVELLA 5-8. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
5-8. osztályosoknak meghirdetett játékán!

Ha versenyeztetek már velünk a Két hét egy mesében, akkor ismerős lesz a játék. Ha nem, akkor próbáljátok ki most!

A játék során 6 alkalommal kaptok egy történetet, novellát, gyermekregény részletet amit elolvastok. Majd az olvasottak alapján egy feladatlap kérdéseit kell megválaszolni. Igyekezzetek szépen, egész mondatokat írni. A saját szavaitokkal megfogalmazott választ is elfogadjuk és a szövegből kimásolt megoldást is. De a kérdéseknél pontosan le is írjuk, hogyan válaszoljatok.

A kitöltött feladatlapokat le kell adni a városi könyvtár gyermekkönyvtárában. A beadásra két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk majd a következő feladatlapot).

A vetélkedő 2023. november 14-től- 2024. március 5-ig tart majd.

Ha elmaradtatok bármelyik fordulóval, azt **a játék végéig BÁRMIKOR pótolhatjátok.** A 6. forduló után a válaszaitokat értékeljük és pontozzuk. Mivel ez mégiscsak **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján felállítunk egy rangsort. De minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és eljuttatott a gyermekkönyvtárba.

Jó olvasást, izgalmas történeteket és jó feladatmegoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2023. november 14.

név: iskola: oszt.:

2023 - 2024

5.-8. osztály

1. forduló

Marianne Kaurin: Életem legjobb nyara

ifjúsági regény (részlet)

[Budapest]: Central Kiadói Csoport, cop. 2023

1) Mik is voltak a déli dolgok? Sorold fel!

.....

.....

.....

.....

2) Hogy hívják a lakótelepet, ahol a házmesteri lakás volt?

.....

3) Milyen feliratok voltak a lakás ajtaja előtt az üdvözlőtáblán?

.....

.....

4) Mit gondolt Ina a déli barátságról?

.....

.....

.....

.....

5) Miért akartak bungalót építeni?

.....

.....

.....

.....

6) Igaz (I) vagy hamis(H)? Írd a mondatok elé!

- ... A Paradicsom Wellnessben arckezelést kap Ina Vilmertől.
- ... Az íróasztalban egy régi szerelmes levelet is találnak.
- ... Markus sosem lesz olyan népszerű, mint Vilmer.
- ... Vilmer az F lépcsőház ötödik emeletén lakik.
- ... Anton paprikás krumplihoz hasonlítja Fridát.
- ... Ina gumicukrot, csipszet, pizzát és kólát vett a száz koronából, amit az anyukájától kapott
- ... A piros jegyzetfüzet tele volt címekkel.
- ... Ina anyukája összebarátkozott valakivel a tanfolyamon.
- ... Anton a világ legidegesítőbb szomszédja.
- ... Inának sok barátja van.

Következő (2.) feladatlap: 2023. november 28-án, kedden
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Marianne Kaurin: Életem ~~legrosszabb~~ legjobb nyara

Bp.: Central Kiadói Csoport, 2023

Ahogy anya elmegy otthonról, már indulok is Délre. Minden reggel átszaladok a hátsó udvaron, és amint meglátom az „Üdv Délen!” táblát, hevesebben kezd verni a szívem.

Vilmer már ott szokott ülni a piros kanapén, és játszik. Mindig örül, ha megzavarom a játékát, pedig olyankor meghal. Először üldögélünk egy kicsit a kanapén, beszélgetünk, és csak aztán döntjük el, mit csináljunk aznap. És akkor jöhetnek a déli dolgok.

Fürdünk a medencében, ami olyan kicsi, hogy egyszerre csak egyikünk fér el benne. Felhúzott lábbal. Aki nem fürdik, az addig a medencebárban lóg, és kólát

szürcsöl a koktélesernyős magas pohárból. Aztán cserélünk.

Déli kajákat főzünk a Kánaán Bisztróban. Pizzát vagy virslit, az a legegyszerűbb. És néha, amikor nincs pénzünk másra, csak kenyeret eszünk. De klubszendvicsnek hívjuk. Vilmer gyertyát gyújt, és pincéresdit játszik.

– Hozhatok még egy caffè lattét? – kérdezi, kezében az olimpiás bögrével.

Az Éden Wellnessben arckezelést kapok tőle. Feltette anya fehér ruháját, és letöltött néhány nyugis számot pánsíppal meg vonósokkal.

– Csak lazíts – mondja lágy hangon, és vízbe mártott vattapamaccsal végigsimítja az arcomat.

Egyikünk sem veti fel, hogy táncoljunk a naplementében, bár ha valami, akkor az tipikus déli dolog, és beszéltünk is már róla. Csak olyan ciki lenne, külön-külön és együtt is. Helyette a piros kanapén üldögélve hallgatjuk a lejátszási listát, és közben a naplementét figyeljük. De nem táncolunk.

Nem töltünk túl sok időt a tengerparton, mert nem sikerült olyan jól. De néha úgy teszünk, mintha napoznánk, hogy elmondhassuk, az is megvolt. Olyankor anya türkiz napozóágyán fekszem, Vilmer meg a sárga strandszőnyegen. Becsukjuk a szemünket a vakító

napsütés miatt, és néha el is szundítunk. Én legalábbis mindenképp.

– Ina, te voltál már valaha Délen? – kérdezi Vilmer egyik nap, amikor ott heverünk.

– Nem. És te?

– Igen, egyszer.

Az oldalamra fordulok, és ránézek. A feje mögé tett kézzel fekszik, a nagy hajától nem látszik a karja. Világoskék reklámpóló van rajta, valami elektronikai boltot hirdet.

– De ez a déli út sokkal jobb – mondja, és felém hunyorít. Mintha tényleg a tengerparton feküdnénk, a tűző napon.

– Tényleg? – kérdezek vissza.

– Igen.

Visszacsukja a szemét, aztán kicsivel később hozzát teszi:

– Mert itt senki sem részeg.

Esténként lefekvés előtt az ablakomból figyelem az F lépcsőházat meg Vilmer ablakát a másodikon. Van, hogy ideintetet a szobájából. Olyankor visszaintetek neki, a kezemet a fejem alá teszem a levegőben, mintha

az lenne a párnám, és feltartom a hüvelykujjamat. Így kívánok neki jó éjszakát.

Gyakran gondolok Vilmerre elalvás előtt. És álmodom is vele. Álmomban mindig piros póló van rajta. Nem tudom, miért éppen piros, még soha nem láttam öt pirosban.

Egyik nap felmerül a kérdés, hogy mit csináljunk Délel, ha vége a szünetnek. Pakoljuk össze? De hát olyan szép lett!

– Az emberek ősszel is szoktak Délre utazni – veti fel Vilmer, és rám néz.

Nem mondom meg neki, mit gondoltam az egész delezés előtt. Hogy csak azért lógok vele, mert nincs más. Hogy a szünet után nem leszünk barátok. És hogy ősszel valószínűleg nem lesz itt semmilyen déli út.

Megbeszéltük, hogy minden, ami Délen hangzik el, Délen is marad. Mint valami titkos szövetség. Lehet, hogy ezért tudunk olyan könnyen beszélni egymással? Mesélek Vilmernek anyjáról, aki elfáradt, és a hülye tanfolyamáról. Hogy kevés a pénzünk. Hogy rengetegszer költöztünk már, és a barátaim száma nulla. Elmondok neki mindent, amiről hazudtam. A strandolást, Mariát, Mathilde ajándékát. A *Blue Lagoon Deluxe*-os képeket a nyaralásomról. A piros kanapén ülve hallgat. Nem tűnik úgy, mintha hülyének nézne.

Aztán ő is mesél. Elmondja, miért költöztek ide, hogy az apja jó fej és egész vicces, de túlságosan szereti a sört. Beszél az anyjáról is, aki Svédországba költözött, és gyereket szült valami Sturének. Vele minden kedden és pénteken FaceTime-olnak.

Furcsa ez az egész Vilmerrel. Nem akartam tőle mást, mint déli barátságot. De most már nem vagyok biztos semmiben. Nincs kedvem gondolkodni. Csak itt akarok lenni, Délen. Feküdni a napozóágyon, enni a bisztróban, naplementét nézni. Vilmerrel. Olyan, mintha a barátom lenne. Talán a legjobb barátom. Talán valami több.

Nem tudom, hány nap telt el a nyári szünetből. Egy ideje nem számolom az órákat, a perceket és a másodperceket. Azok a legjobb pillanatok, amikor leérek Délre, és meglátom Vilmert a piros kanapén. Amikor rám mosolyog.

De ma reggel nem ott vár, hanem az íróasztalnál. A zárt fiókot próbálja kihúzni, valami botszerű szerkezettel feszegeti.

– Szia – fordul hátra, ahogy meghallja, hogy ott vagyok, és mosolyog.

Megint az állatkertes póló van rajta. Mint amikor

először találkoztunk. Akkor ocsmánynak gondoltam. De most tetszik a színe.

– Ma csak azért is kinyitom ezt a hülye fiókot! – zihálja. – Sehol sem találom a kulcsát.

Beakasztja a szerszám végét a fiók alá, és sikerül egy kicsit lazítania rajta. Én is odamegyek segíteni, együtt fogjuk a botszerűséget, és ahogy meghúzzuk, egyszerre megindul a fiók, és hátraesünk.

Alig van benne valami: csak egy boríték és egy piros jegyzetfüzet. Vilmer szomorúan kiveszi őket, és a szerény zsákmánnyal leülünk a kanapéra. Nincs leraasztva a boríték, és valaki határozott vonalakkal, fekete tollal áthúzta rajta a címet. Vilmer gyorsan előhúzza belőle a levelet, és felolvassa a ferde kézírással írt mondatokat:

Kedves Frida! Láttam a fényképedet, és olvastam rólad az újságban. Örülök, hogy ilyen jól megy a sorod. Itthon is nagyjából rendben vannak a dolgok. Én...

A szöveg többi része át van satírozva. Vilmer elforgatja a papírt, és próbálja kiolvasni, amit ki lehet:

Rád gondolok. Sokat. Szeretlek. Túlzottan. Minden egyes nap. Bánom. Újra haza. Szerelmem.

– Ez egy szerelmes levél!

Vilmerre nézek, a szép szemére és a hajára.

– De nem küldte el – állapítja meg, és feltartja a borítékot. – Nincs rajta bélyeg.

Megfogom a piros jegyzetfüzetet, amit szintén a fiókban találtunk, és kinyitom. A közepéből kis papírdarab lóg ki. Kihúdom. Egy fotó az. Félhosszú, sötét hajú, barna szemű nőt ábrázol, az arcán anyajeggyel. Ahogy mosolyog, kivillan a fehér foga. Fényképész készíthette.

– A szép nő! – suttogja Vilmer, és rám néz. – Frida.

A piros jegyzetfüzet tele van versekkel. Anton verseivel. Van közte pár a naplementéről, madarokról és a tenger hullámainról, de a legtöbb Fridáról szól.

Felolvassunk néhányat egymásnak. Ciki. Egyrészt, mert rosszak, másrészt, mert a szerelemről szólnak. Próbálunk nem nevetni, elvégre Anton írta őket. És ha valakit sajnálunk, akkor az ő. De helyenként nem tudjuk megállni. Például, amikor Anton paprikás krumplihoz hasonlítja Fridát, mondván, hogy csupa mennyei összetevőből áll, izgalmas, lágy és finom. Aztán azt írja róla, hogy olyan érdekes, mint egy szerszámosláda.

– Jobb is, hogy házmesternek ment... – motyogja Vilmer.

Felakasztjuk Frida képét a falra, és hosszan nézegetjük, ahogy szép mosolyával beragyogja a mi kis déli oázisunkat.

– Megértem, hogy Anton beleszeretett – mondja Vilmer, és rám néz.

Érzem, ahogy átforrósodik és bizsereg az arcom, teljesen elpirulok.

– Gondolj bele, lehet, hogy épp itt ültek – folytatja álmodozó hangon –, a piros kanapén, ahol most mi. És szerelmesek voltak. Csókolóztak, meg ilyenek. Gondolj csak bele, Ina!

Vilmer rám néz. Ő is egy kicsit elpirult. Gyorsan a mobilom után nyúlok.

– Vajon Frida még él? – kérdezem, és villámsebességgel pötyögni kezdek.

Jó, ha van mit csinálnom, amikor elpirulok, és száalmasnak érzem magam. Ráguglizok, hogy *Frida + modell + Párizs*. Nulla találat. Próbálkozom azzal is, hogy *eljegyzés 1962 + Frida + Anton Berntzen*. De semmi.

– Jó volna tudni, mi a vezetékneve.

Csak álldogálunk a kép előtt, és bámuljuk a szép nőt. Vezetéknév nélküli Fridát. Anton nagy szerelmét.

– Emlékszel a bungalóra? – kérdezi Vilmer, amikor indulni készülök. Mintha hirtelen nem akarná, hogy elmenjek. – El is felejtettük. Hogy bungalót akartunk.

Bólintok. Jó ideje nem jutott eszembe a bungaló.

– Mármint ha valamikor itt akarnánk aludni – teszi hozzá, és kérdően néz rám. – Kipróbálhatnánk. Ha van kedved, persze. De ahhoz bungaló kell.

Tuti nem férne már be ide semmilyen bungaló.

– Alhatunk a kanapén – javaslom.

És rögtön eszembe jut anya. Nem mondhatom meg neki, hogy a házmesteri lakásban készülök aludni a hátsó udvaron. Teljesen kiborulna.

– És egyikünk talán matracon – folytatom, mintha az előbbi aggodalmas gondolat már ki is törlődött volna a fejemből.

– Jó! – lelkenedik Vilmer. – Hozok matracot, és tiéd lehet a kanapé. Mondjuk, holnap?

– Mondjuk – válaszolom.

29.

Valami megváltozott. Érzem a mellkasomban, a szívemnél. Vagy odabenn.

Mi ez az egész Vilmerrel? Legszívesebben olyan közel ülnék hozzá a piros kanapén, hogy egymáshoz érjen a ruhánk. Hallani akarom a hangját meg a nevetését, és figyelni, ahogy a Kánaán Bisztróba megy kóláért.

Anya a konyhából kiabál, hogy mindjárt kész a vacsora. Azt mondom, megyek, de fekvé maradok. Gondolkozom. Bizsereg az arcom, meleg járja át az egész testemet.

Vilmer a világ legidegesítőbb szomszédja. Most még-

is megsimogatnám a karját, a kezemet a kezébe tenném, mint a szerelmesek.

Te jó ég! Felpattanok az ágyról. Vilmer a legkevesbé sem kell az életembe. Olyan barátokra van szükségem, akik felemelnek, nem olyanokra, akik lehúznak. És Vilmer sosem fog felemelni. Sosem lesz népszerű, mint Markus. Túl furcsa hozzá, béna pólókban jár, és nem tud viselkedni, simán kimondja, ami épp eszébe jut, nem érdekli, mások mit gondolnak róla. Csak azért akartam Vilmerrel lenni a nyáron, mert nem volt más. Déli barátság volt a terv. Amit a nyári szünet után szépen elfelejtünk. Ez volt a terv.

Anya gyertyát gyújtott, és terítőt tett az asztalra. Sőt egy vázában még virág is van.

– Na igen, ez nem éppen életünk nyara – állapítja meg, miközben gyümölcslevet tölt –, de kihozzuk belőle a legjobbat.

Nem szólok semmit. Életünk nyara... A szünet előtt határozott elképzeléseim voltak, hogy milyen életem nyara. De azóta meggondoltam magam.

– Te nagyon ügyesen elfoglalod magad, Ina – dicsér anya –, a mama szerint is. Nincs veled gond. Erre nagyon büszke vagyok.

Nagy lendülettel szeletelni kezdi a pizzát, és a tányéromra tesz egy szeletet. Hosszú szálon lóg belőle a sajt.

– Egyébként – folytatja – az egyik tanfolyamtársam meghívott magához vacsorára holnap estére. – Bizonytalanul mosolyog. – Egy kis borozásra. De nem vagyok benne teljesen biztos. Lehet, hogy elhúzódná, azt mondta, nyolcra menjek.

Anya olyan most, mint egy hétéves, aki ebéd előtt akar édességet enni. Hirtelen mintha én lennék a felnőtt.

Nagyjából tíz másodperc alatt le is esik, miről van szó valójában. Amint túlteszem magam a sokkon, hogy összebarátkozott valakivel a tanfolyamon, meghívták valahová, és kivételesen még jókedvűnek is tűnik, felcsillan előttem a nagy lehetőség.

– Szerintem menj – mondom, és igyekszem nem túl lelkesnek tűnni. – Jól hangzik.

– Ugye? Szerintem is. És Janne annyira aranyos csaj. Csak egy kicsit messze lakik.

Anya most nem vette át a melegítőjét, teljesen normális ruhában ült asztalhoz. Csinos. Fehér blúz van rajta kék nadrággal, és ezüst fülbevaló. Még mindig egy kicsit bizonytalanul mosolyog, úgyhogy megadom neki a kellő löketet:

– Mariánál alhatok holnap este? – kérdezem, és közben persze Vilmerre gondolok. – A szülei azt mondták, mehetek.

Anya arca felragyog.

– Persze! – vágja rá könnyeden. – Nagyon jó. Örülök neki, Ina. Igazán.

– Szuper. Addig sem kell rám gondolnod.

– Igen, igen – helyesel, és a kezét az enyémre teszi az asztalon. – De tudod, hogy mindig rád gondolok.

El sem hiszem, hogy ilyen könnyen ment! Az ágyban fekszem, kezemben a telefonommal, és azon gondolkodom, hogyan mondjam el Vilmernek. Több változatot kipróbálok: „Jó a holnap.” „Mehet az ott alvás.” „Anya belement.” De végül kitörlöm az összeset, és helyette csak annyit írok, hogy „bungaló”, meg egy felfelé mutató hüvelykujjat küldök.

30.

Kaptam pénzt anyától. Ilyen talán még soha nem fordult elő. Mindenesetre most van száz koronám, amiből vehetek valamit magamnak és Mariának. Ennyire örül, hogy Jannéval borozhat.

Elmegyek a boltba gemicukorért meg csipszért. Vilmer azt mondta, hoz pizzát és kólát, szóval lesz minden, ami kell.

Nem merem magammal vinni a takarómat. Furcsa lenne, ha Mariáéknak nem lenne elég. Ráadásul anya még az éjjel észrevenné, hogy teljesen üres az ágyam.

Úgyhogy inkább megírom Vilmernek, hogy nekem is hozzon takarót.

Lüktet a homlokom, ahogy megyek át az udvaron. Mintha ma minden egészen más lenne. Nem szokványos nap ez Délen. A kerti játékok, a ruhaszáritó, a vékony füves csík, a sárga házak – minden, ami amúgy ronda, ma hirtelen szépnek tűnik. Átalakult a Csöves lakótelep.

Megállok a házmesteri lakás ajtaja előtt, és az üdvözlőtáblára mosolygok. Ma az is más. Vilmer késsel ráírta kiegészítésképp, hogy „Frida és Anton oázisa”.

Vilmer szokásához híven a piros kanapén ül, és a telefonján játszik. Pötyög, mint egy örült, mint aki a mobilját is meg akarja ölni. Piros póló van rajta. Mi olyan különleges a piros pólóban? Miért pirulok el, amiért véletlenül épp piros pólót húzott?

– Szia – köszönök rá, bár nem szereti, ha megakasztják.

Egy darabig még tovább játszik, aztán megszólal:

– Bah, meghaltam.

Felém fordul, és mosolyog. Nem tudom, mit mondjak. Inkább nem is mondok semmit. Csak állok, és bután nézek a déli barátomra. A piros pólójára és a szanaszét álló göndör hajára. Én is mosolygok. Aztán

eszembe jut, hogy mellé szoktam ülni. Úgyhogy melléülök. Egészen sokáig üldögélünk a piros kanapén szó nélkül. Nagyon jól áll neki a piros.

Olyan, mintha most Vilmer is valahogy más lenne. Először meg sem szólal. Utána meg csak úgy dől belőle a szó. Mindenféle hülyeségről. Aztán megint elhallgat. És akárhányszor ránézek, elkapja a tekintetét.

Déli dolgokat csinálunk, ahogy szoktuk: felmelegítjük a pizzát, és a Kánaán Bisztróban eszünk. Aztán magunkba tömjük az egész zacskó csipszet, akkor is, ha alig fér már belénk. Vilmer a sárga strandszőnyegen fekszik, én a napozóágyon. Talán egy kicsit el is bóbiskolunk. Én mindenesetre annyira máshol vagyok, hogy fel sem fogom, honnan jön a furcsa hang, amikor valami pityegni és rezegni kezd. Felülök.

A mobilom a tengerpart szélén fekszik, világít a kijelzője. Üzenetet kaptam. Lehajolok érte.

Mathilde az! Soha nem írt még nekem korábban. Egyfolytában kommentel meg képeket küldözget az osztálycsetbe, de ez egy SMS, csak nekem!

„Még mindig jól érzed magad Délen?” A végére odabiggyesztett egy kacintós szmájlit is.

– Nézd! – szólok Vilmernek meglepetten.

Feltápáskodik a strandszőnyegről, odajön mellém, és a telefonom fölé hajol, hogy elolvassa az üzenetet. Csiklandozza a haja az arcomat.

– Ez fura – csodálkozik. – Jóban vagytok?

Megrázom a fejemet.

– Egyáltalán nem bír.

Érdekes ez az egész Mathildével, Reginével, Markuszal meg a többiekkel. Akik általában olyan fontosak. Akikre általában olyan sokat gondolok. Aiktól úgy félek, és akikkel közben mégis olyan szívesen lennék. Egészen elfelejtettem őket az utóbbi időben. De most ugyanolyan érzések kavarnak bennem, mintha hirtelen újra itt lennének.

Néhány másodpercig csak állok, és a válaszon gondolkodom. Mit is mondtam, mennyi ideig leszek Délen? Még csak két napja posztoltam a képet a szakácsról a hatalmas büféasztal előtt, azzal a szöveggel, hogy: „Itt aztán van minden.” Markus lájkolta. Mathilde és Regine is. Szóval mondhatom, hogy igen, jól érzem magam. Nem kell belemennem a részletekbe. És amúgy tényleg Délen vagyok. Csak egy másfajta Délen, mint amit Mathilde megszokott.

Mielőtt túlgondolnám a dolgot, már rá is nyomtam a küldésre. „Igen.” Csak ennyit írok. Meg egy mosolygós szmájlit teszek mellé.

Nagyjából öt másodperccel később megint pityeg a telefonom.

„Akkor küldj egy képet. Magadról!” – írja Mathilde, ezúttal szmájli nélkül.

– Most mit csináljak? – kérdezem halkán.

Vilmer rám néz.

– Add ide a telefonodat! – mondja határozottan.

Kicsit habozok, de odaadom neki, bár nem szeretném, hogy túl kreatív legyen. Nem érti, milyen fontos nekem Mathilde és Regine. Nem érdekli.

– Állj oda! – utasít.

– Ide? – kérdezek vissza a naplemente elől.

Vilmer a feltartott telefon képernyőjét bámulja.

– Tökéletes. De húzz fel valami mást!

Jogos. Gyorsan felkapom a fürdőruhát a Hello Kitty-s medence mellől, és kimegyek a wellnessrészlegre átöltözni. Aztán visszaállok a naplemente elé.

– Nagyon igaznak néz ki – nyugtat meg Vilmer, és lő pár képet. – Nem fognak rájönni, hogy nem az.

Két fotót küldünk, ahogy fürdőruhában mosolygok a fehér homokos tengerparton, miközben a pálmafák lágyan ringatóznak a naplementében. „A *Blue Lagoon Deluxe* kész Paradicsom” – írom mellé. És gyorsan kikapcsolom a mobilomat, mielőtt még Mathilde válaszolna.

Vége a részletnek...